

ржката и дълго време не можѣхъ да ѝ проговора нито една дума. Ние и двама мѣлчѣхме отъ препълнено сърце. Стопанете осѣтиха, че ние сме сега заѣти съ друго и оставиха ни. Ние останахме двамина. Сичко бѣше забравено. Ние говорѣхме и не можѣхме да са нагоримъ. Мария Ивановна ми разказа сичко, щото са бѣше случило съ нея отъ превзиманието на крѣпостѣта; описа ми сичкиятъ ужасъ на своето положение и сичката история, на която я бѣше подвѣргналъ гнусавиятъ Швабринъ. Ние си припомнихме и прошедшето щастливо време . . . И двама заплакахме . . . Най-послѣ азъ захванахъ да ѝ обяснявамъ какво ща да права за напредъ. Да остане тя въ крѣпостѣта, която са намираще подъ властѣта на Пугачова и която са управляваше отъ Швабрина, бѣше невъзможно. Не можеше да са мисли и за Оренбургъ, който тѣрпѣше голѣми нещастия отъ обсадата. Тя нѣмаше на свѣтътъ нидѣ никого. Азъ ѝ предложихъ да иде въ нашето село при родителите ми. Най-напрѣдъ тя са не рѣшаваше: известното и неи верасположение на баща ми я плашеше. Азъ я успокоихъ. Азъ знаѣхъ, че баща ми ще да счита за щастие и ще да приѣме за обязанность да приѣме дѣщерята на онзи войникъ, който бѣше погиналъ за отечеството си. „Мила моя, Мария Ивановна! казахъ азъ най-послѣ. — Азъ та имамъ за своя жена. Чудни обстоятелства ни съединиха така, щото нищо на свѣтътъ не може да ни раздѣли.“ Мария Ивановна ма изслуша просто, безъ лъжовна срамежливостъ и безъ накитени отговори. Тя осѣщаше, че нейната сѣдбина е съединена съ моята. Но тя ми повтори, че безъ съгласието на моите родители тя не може да ми стане жена. Азъ ѝ не противорѣчихъ. Ние са цѣлунахме горѣщо и искрено, — съ това между насъ бѣше сичко рѣшено. Послѣ единъ часъ на-